

netop som et prøjsisk Regiment var rykket ud af Byen og et andet ventedes, udaandede hun i Moderens Arme.

Var det underligt, at hendes Væsen tilsidst var bleven lutter Bekymring? Mon ikke den yngre Slægt, der selv var vokset op i en Tid, som i ydre Henseende havde formet sig saa fredelig, saa sindsberoligende, af den Grund ofte viste sig uretfærdig mod Utryghedsfølelsen og Modløsheden hos de Ældre, og da navnlig hos dem, der havde udstaaet Krigens Lidelser og Ydmygelser? Maatte han for sit Vedkommende ikke snarest forbaves over, at Moderen ikke helt var bukket under? Jakøbe, som dog selv havde gennemgaaet en Del, havde jo ogsaa forleden undrende spurgt, hvorfra dog Moderen havde faaet denne næsten overmenneskelige Kraft til med sit svage Legeme at bære alle Skæbnens tunge Tilskikkelser uden engang at klage.

Ja, hvorfra havde hun faaet den? Hvilken indre Kraft havde i det hele bjerget den ældre Slægt saa nogenlunde frelst gennem Datidens Ulykker, gennem Krigsaarenes frygtelige Ophidselse og den dødlignende Lamhedstilstand, der fulgte efter, . . . gennem hele denne blodige Sammenstyrtning, paa hvilken Moderens Lidelseshistorie var som et gribende Sindbillede?

For sit eget Vedkommende havde Moderen ikke været i Tvivl om Svaret. Han huskede et Ord, hvortil hun i Samtaler idelig kom tilbage:

Det er jo dog, o Herre Krist!
min Ære ej, men din forvist!

. . . Han rejste sig op med en heftig Kuldefornemmelse og begyndte at gaa op og ned ad den lange Løbemaatte, der var lagt langsad Dækket. Men han følte sine Ben som Sandsække, og hans Hoved var saa tungt af de sidste Dages Sindsbevægelser, at han hurtig maatte sætte sig igen.

I det samme kom Styrmanden ned fra Kommandobroen og stillede sig op i Nærheden af ham i den tydelige Hensigt at indlede en Passiar. Han gjorde Per opmærksom paa en Række Baadfartøjer, der laa og vuggede paa Dønningerne med slappe Sejl, og fortalte, at det var Flynderfiskere, som drev hjemad med den sydgaaende Strøm fra Bankerne omkring Anholt.